

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Ducháčka a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého v exekuční věci oprávněného **Credit One, a.s.**, IČ 27627721, se sídlem Praha, Nové Město, V Celnici 1031/4, zast. Mgr. Lenkou Heřmánkovou, advokátkou se sídlem Praha 7, Jankovcova 1518/2, proti povinnému **M. N.**, nar. **██████████**, bytem **██████████, ██████████, ██████████**, zast. Mgr. Petrem Němcem, advokátem se sídlem Praha 4, Mendíků 1396/9, **pro pohledávku 134.543,63 Kč s příslušenstvím**, k odvolání povinného proti usnesení soudního exekutora Mgr. Petra Jaroše, Exekutorský úřad Chrudim, ze dne 11.8.2016, č.j. 129 EX 4824/10-76,

t a k t o :

- I. Usnesení soudního exekutora se v odvoláním napadeném výroku III **m ě n í** tak, že oprávněný je povinen nahradit povinnému, k rukám jeho advokáta, náklady řízení ve výši 8.591 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- II. Oprávněný je povinen nahradit povinnému, k rukám jeho advokáta, náklady odvolacího řízení ve výši 4.296 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným usnesením soudní exekutor zastavil exekuci na majetek povinného, vedenou pod sp.zn. 129 EX 4824/10 na základě pověření usnesením Okresního soudu ve Svitavách ze dne 17.8.2010, č.j. 10 Exe 645/2010-12 (výrok I). Dále určil, že oprávněný je povinen nahradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 23.958 Kč (výrok II) a povinnému přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 484 Kč, k jejichž zaplacení zavázal oprávněného (výrok III).

Soudní exekutor rozhodoval k návrhu povinného, který se domáhal zastavení exekuce z důvodu neplatné rozhodčí doložky, na základě které byl rozhodčí nález JUDr. Jana Suka pod sp.zn. K/2010/00322, v sídle Společnosti pro rozhodčí řízení, a.s., vydán.

Oprávněný se zastavením exekuce souhlasil, navrhl, aby žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů exekučního řízení.

Soudní exekutor vyložil, že k souhlasu oprávněného zastavil exekuci podle § 55 odst. 4 z.č. 120/2001 Sb., exekuční řád (dále také jen e.ř.) a ve smyslu ust. § 89 e.ř. oprávněnému uložil povinnost nahradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce a povinnému jeho náklady řízení. Při aplikaci § 89 e.ř. vyšel soudní exekutor ze zjištění, že zastavení exekuce zavinil oprávněný tím, že nezachoval patřičnou míru pečlivosti před podáním exekučního návrhu na základě rozhodčího nálezu, vydaného podle neplatné rozhodčí doložky, uzavřené mezi právním předchůdcem oprávněného (Komerční banka, a.s.) a povinným. V důsledku toho oprávněný přistoupil k vymáhání pohledávky přiznané rozhodčím nálezem, který je nevykonatelným exekučním titulem. Při určení výše náhrady nákladů řízení povinného, spočívajících v odměně jeho advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání návrhu na zastavení exekuce) aplikoval soudní exekutor ust. § 14b odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále také jen AT) s odůvodněním, že vymáhaná částka (jistina ve výši 29.063,63 Kč zjištěná po započtení vymoženého plnění povinným, kdy advokát povinného vykonal účtované úkony právní služby), je nižší než 50.000 Kč a návrh na zastavení exekuce byl obsahově zcela shodný s návrhy, podanými v jiných věcech vedených soudním exekutorem, kdy účastníky zastupoval advokát povinného, z čehož vyplývá, že tento právní zástupce používá formulářové podání na zastavení exekuce opakovaně v obdobných věcech a pouze zaměňuje jména účastníků řízení.

Usnesení soudního exekutora napadl ve výroku III, o nákladech řízení povinného, odvoláním povinný. Namítal, že soudní exekutor nedůvodně aplikoval při určení výše odměny advokáta povinného ust. § 14b odst. 2 AT a tvrdil, že s ohledem na procesní zavinění zastavení exekuce oprávněným, který si po sjednocení rozhodovací praxe obecných soudů musel být jist, že rozhodčí doložka, na jejímž základě byl rozhodčí nález ze dne 6.5.2010 vydán, byla sjednána neplatně a rozhodčí nález je tudíž nicotný, nezpůsobilý exekuční titul, nemůže ve vztahu k nákladům řízení povinného být ani aplikován §150 o.s.ř., tedy výjimečně nepřiznání náhrady nákladů řízení soudním exekutorem, případně jejich přiznání pouze z části. Povinný navrhl, aby odvolací soud změnil usnesení soudního exekutora v nákladovém výroku III. tak, že oprávněný je povinen nahradit povinnému náklady exekučního řízení, spočívající v odměně advokáta, určené podle ust. § 7 bod 5 AT ve spojení s § 8 odst. 1 AT a § 11 odst. 2 písm. e) AT, a to včetně zvýšení odměny o DPH.

Oprávněný k odvolání navrhl, aby bylo rozhodnutí soudního exekutora odvolacím soudem potvrzeno a oprávněnému přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení. Obšírně argumentoval, proč soudní exekutor při určování výše náhrady nákladů řízení povinného postupoval správně. Na podporu svého návrhu použil odkazy na některá rozhodnutí, zejména Ústavního soudu ČR.

Odvolací soud přezkoumal rozhodnutí soudního exekutora podle § 212, §212a o.s.ř. a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolání je důvodné.

Mezi účastníky není sporu o tom, že exekuce je vedena na základě rozhodčího nálezu ze dne 6.5.2010, vydaného pod sp.zn. K/2010/00322 rozhodcem JUDr. Janem Sukem v sídle Společnosti pro rozhodčí řízení, a.s., k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši

134.543,63 Kč s příslušenstvím, přičemž rozhodčí doložka mezi účastníky byla sjednána neplatně a tudíž rozhodce neměl pravomoc věc mezi právním předchůdcem oprávněného (Komerční bankou, a.s.) a povinným rozhodnout. Proto nemůže být takový rozhodčí nález způsobilým exekučním titulem.

Mezi účastníky není ani sporu o tom, že z procesního hlediska zavínil zastavení exekuce oprávněný. Oprávněný v této souvislosti však argumentuje tím, že povinný měl podat návrh na zastavení exekuce mnohem dříve a nyní je proto z tohoto důvodu prostor pro aplikaci ust. § 150 o.s.ř. způsobem, jak učinil soudní exekutor ve svém napadeném rozhodnutí.

V projednávané věci jde o to, zda je možné pro určení odměny advokáta povinného při zastupování v exekučním řízení, postupovat podle ust. § 14b AT a zda se pro účely aplikace tohoto ustanovení advokátního tarifu, při vymáhání peněžitého plnění, považuje za tarifní hodnotu celá vymáhaná částka, nebo její zbývající dosud nevyřešená část.

Podle § 14b odst. 2 AT činí ve věcech výkonu rozhodnutí, je-li vymáháno peněžité plnění a tarifní hodnota nepřevyšuje 50.000 Kč, pro účely stanovení náhrady nákladů řízení sazba odměny za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za sepsání návrhu na zahájení řízení 100 Kč za každý z těchto úkonů.

Ze znění citovaného ustanovení advokátního tarifu výslovně vyplývá, že jej lze použít pouze pro stanovení odměny advokáta za úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, první poradě s klientem a sepsání návrhu na zahájení řízení. Jinými slovy, odměnu podle ust. § 14b AT lze stanovit pro úkony advokáta do podání návrhu včetně.

Takový výklad ust. § 14b AT není ani v rozporu s ústavními principy, ani nezakládá nerovnost mezi účastníky řízení. Smyslem tohoto ustanovení je omezení výše odměny a paušální částky náhrady výdajů v taxativně uvedených věcech, a to pouze za fázi před zahájením soudního (exekučního) řízení. V těchto vymezených věcech formulářových žalob a návrhů na výkon rozhodnutí, eventuálně exekuci, s předmětem plnění do 50.000 Kč je namísto náklady řízení omezit. K takovému opatření směřoval dlouhodobě ve svých rozhodnutích Ústavní soud ČR (srovnej např. usnesení ze dne 27.12.2011, sp.zn. IV. ÚS 2777/11, usnesení sp.zn. I. ÚS 3394/11 ze dne 21.11.2011, nálezy ze dne 29.3.2012, sp.zn. I. ÚS 3923/2011 či ze dne 17.4.2013, sp.zn. Pl ÚS 25/12, který s účinností od 7.5.2013 zrušil vyhl. č. 484/2000 Sb.).

Právě okolnost, že limitace výše odměny a náhrad se týká pouze fáze před zahájením soudního řízení (srov. § 14b odst. 1 písm. c) AT), eventuálně řízení o výkon rozhodnutí nebo exekuce (srov. § 14b odst. 2 písm. c) AT), nevede k nerovnosti účastníků řízení, neboť za další úkony právní služby se již sazba odměny stanoví dle § 7 AT, tj. bez omezení (srov. § 14b AT).

Z těchto důvodů pak argumentace soudního exekutora ohledně použití ust. § 14b odst. 2 AT nemůže obstát, a to ani z hlediska poukazování na strukturu a argumentaci obsaženou v návrhu na zastavení exekuce, kdy obsahově zcela shodný návrh na zastavení exekuce byl

v jiných věcech soudního exekutora (sp.zn. 129 EX 1285/08, 129 EX 3624/08 a 129 EX 3422/08) použit tímž advokátem pro jiného klienta, z čehož vyplývá, že právní zástupce povinného používá shodné formulářové podání ve více věcech, kdy v podstatě vyplňuje pouze jiná jména účastníků řízení. Tato okolnost nemůže odůvodnit ani eventuální použití § 150 o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 e.ř., protože nepředstavuje žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by soud (ve smyslu § 52 odst. 2 e.ř. pak ani exekutor) nemusel výjimečně náhradu nákladů řízení z části přiznat. Nejedná se ani o důvod spočívající v poměrech účastníků řízení, ani o okolnost, která vedla k exekučnímu uplatnění pohledávky oprávněného, eventuálně o okolnost vyjadřující postoj účastníků v průběhu řízení.

K námitce oprávněného, že povinný měl již dávno dříve podat návrh na zastavení exekuce z důvodu nezpůsobilého exekučního titulu, krajský soud uvádí, že to byl oprávněný, který měl reflektovat skutečnost, že k jeho návrhu je vedena exekuce bez řádného exekučního titulu. Oprávněnému musela být eventuální nejasnost ohledně neplatnosti sjednané rozhodčí doložky zřejmá po rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.5.2011, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 121/2011, a z hlediska dopadu této skutečnosti na vykonávací řízení po rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.7.2013, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 92/2013.

Jinými slovy, pokud oprávněný dosud nezareagoval na změnu judikatury, ačkoliv k tomu měl časový prostor několika let, a musel tak učinit až povinný, kterému s tím vznikly náklady, je třeba uzavřít, že zastavení exekuce v dané věci z procesního hlediska zavínil oprávněný a podle § 89 e.ř. je povinen hradit náklady exekučního řízení vzniklé povinnému.

Co se týká určení tarifní hodnoty, z které je stanovena sazba mimosmluvní odměny advokáta (§ 7 AT), je třeba vycházet z ust. § 8 odst. 1 AT ve spojení s ust. § 11 odst. 2 písm. e) AT, tedy z exekuované částky při zohlednění, že pro výkon rozhodnutí (exekuci) náleží advokátovi za úkon právní služby mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny. Pro jiný postup neposkytuje advokátní tarif žádný prostor.

Náklady řízení povinného, vzniklé v souvislosti s návrhem na zastavení exekučního řízení, byly v řízení před soudním exekutorem představovány náklady právního zastoupení za 2 úkony právní služby po 3.250 Kč při tarifní hodnotě 134.543,63 Kč (§ 7 bod 5, § 8 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e) AT) za převzetí a přípravu zastoupení a sepsání návrhu na zastavení exekuce, dále za 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT) a DPH ve výši 1.491 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 146 odst. 1 z.č. 280/2009 Sb.). Náklady povinného za řízení před soudním exekutorem pak představují částku celkem 8.591 Kč.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. ve spojení s ust. § 52 odst. 1 e.ř. změnil usnesení soudního exekutora ve výroku III tak, že uložil oprávněnému povinnost nahradit povinnému, k rukám jeho advokáta, náklady řízení ve výši 8.591 Kč.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 211 ve spojení s § 52 odst. 1 e.ř., § 254 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když oprávněný byl zavázán úspěšnému

povinnému nahradit náklady odvolacího řízení představované náklady za zastupování advokátem za 1 úkon právní služby po 3.250 Kč (§ 7 bod 5, § 8 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e) AT), 1 paušální náhradou hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT) a DPH ve výši 746 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 146 odst. 1 z.č. 280/2009 Sb.). Celkové náklady za odvolací řízení povinného činí 4.296 Kč. Tyto náklady je oprávněný povinen nahradit povinnému k rukám jeho advokáta v zákonné třídenní lhůtě (§ 149 odst. 1 ve spojení s § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.).

P o u ě e n í : Proto tomuto rozhodnutí není odvolání ani dovolání přípustné.

V Pardubicích dne 31. října 2016

Mgr. Jan Ducháček v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

██████████